

Laukimas Baisios laukimo valandos. Lyg koks lipnus košmaras, apsėdęs mano mintis.

Vėl prie tos pačios duobės, vėl žiūriu į tekantį vandenį. Nežinia. Veidas pasikeitęs, akyse įtampa. Kūno gilumoje jaučiu kunkuliuojantį kraują. Šiandien turiu sulaukti. Šiandien jis turi pasirodyti. O valandos bėga. Kiek literatūros perskaityta, kiek kartų sėdėta belaukiant, apgalvotas kiekvienas judesys, visi kibimo variantai, visos galimybės o jis vis nepasirodo. Silurus glanis – jau lyg keiksmožodis, lydintis kiekviename žingsnyje. Ir po kiekvieno s nepasisekusios žūklės jautiesi sutryptas, sumindžiotas. Bet ar jau nugalėtas? Neilgam. Viens kitas vakaras ir vėl kraujas šaukiasi veiksmo. Vėl planuoji, skaitai įvairiausią literatūrą, renkiesi vietą, keiti sistemas ir važiuoji pralaukti dar vieną naktį nežinioje. Bet aš dar išliksiu šiame pražūtingame siaubo verpete ir sulauksiu. Šalta. Ir tai jau ne fizinis, bet ir dvasios šaltis, kada kiaurai pučiantis vėjas verčia drebėti ne tik pastirusią odą, bet ir pasigailėtinus sielos likučius. Galvoje tuščia nuo pernelyg didelio minčių srauto, kuris susimaišo į kažką nerealaus, suvokiamo, bet beprasmo, gyvo, didelio ir stipraus. Įsivaizduoji savo rankose krūpčiojantį meškerykotį, staugiantį valą, besiblaškančią žuvį. O po to vėl nugrimzti į savotišką monotoniją, nebūtį ir supranti, kad esi tik žvali blusa slenkančio laiko lavinoje, mėsinėjanti savo jausmus lyg negyvėlį ant stalo. kažkas yra pasakę, kad viskas pasaulyje priklauso tik nuo trupučio šilumos. Nė velnio. Viskas pasaulyje priklauso nuo oro slėgio, pasirinktos duobės, valo tvirtumo, naktinio slieko storio ir mano svajonių šamo. Daugiau tikrai nėra nieko svarbaus. Trijų vasarų naktys belaukiant. Ir nieko. Tai jau darosi tradicija. Atvažiuoji, prabūni dar vieną naktį tamsoje, pasiklausai gamtos garsų kakofonijos, ir, susirinkęs savo didelius žaislus, trauki namo. Ir sieloje pamažu blėsta viltis. Kas neturi vilties, tas jau niekada niekuo nenusivils. Dabar aš jau atbukęs nuo įtampos. Tai mirtina įtampa, kai atrodo, jog kažkas atšipusiu peiliu drąsko tau nugaros smegenis. Kūnas pavirtęs tik plona oda, po kuria tūno tik sunkiai tramdoma beprotybė, slypi kiekvienu momentu galįs prasiveržti nenuilstantis klyksmas. Kietai sučiaupiu lūpas. Aš sulauksiu, aš sulauksiu... Kova

Kaip bebūtų keista, tai buvo tikrai netikėta. Lyg kiekviena savo raumenų skaidula nebūčiau laukęs šio momento. Kada nors visa tai galėsiu pasakoti savo anūkams, pagražindamas istoriją menkom, bet tiek daug reiškiančiom smulkmenėlėm. Tiesiog vieną akimirką suvokiau save girdintį ramiai prasisukantį ritės stabdį. Jokio visose sakmėse aprašyto ir apdainuoto purtymo, jokio meškerykočio šokinėjimo, tik pratisas, ištirpstantis tamsoje zyzimas. Lyg penkiakilograminis karpiukas. Netikėta. Ir baugu. O tikėjaisi kažko galingo ir sukrečiančio. Mašinaliai, lyg tai būčiau daręs tūkstantį kartų, atsistoju, prieinu ir pakertu. Ar kada bandėt sustabdyti bizonų kaimenę? O šamą? Turbūt nėra skirtumo. Iš akių pasipila neviltis ir pagalbos šauksmas. Galiu tik žiūrėti ir bandyt surikiuot savo mintis, matydamas ant ritės, didelės lyg rankinė kavamalė, būgno tirpstantį valą. Esu bejėgis kaip pamestas vaikas ir patyręs kaip senis, esu šiurkštus ir liūdnas, ir paviršutiniškas, - aš manau, kad esu pražuvęs. Čia netgi negelbėja patirtis, žinojimas. O priešakyje (o gal kažkuriame šone) bežaidžianti pabaisa džiugiai praneša apie dar vieną šimto metrų sprintą. Kojos nebeklauso, rankų mėšlungis kažkokiu

VIA DOLOROSA - KANČIŲ KELIAS

Parašė Kęstas

Ketvirtadienis, 08 Gegužė 2008 17:15 - Atnaujinta Antradienis, 27 Gegužė 2008 12:28

nesuprantamu būdu persiduoda į smegenis ir kyla noras kristi į vandenį bei nesulaikomai kvatoti. Dar keliasdešimt minučių. Šuoliai, trumpos atokvėpio valandėlės, pasimuistymai. Lyg gyvenimo pakilimai ir nuosmukiai. Kažkur tolumoje sušmėžuoja siluetas. Ar tai jis?

Jau turėtų švisti. Laikas bėga... Jaučiuosi lyg paskutinis žemėje. Viešpatie, kaip sunku.

Kažkada įvyko lūžis. Judesiai tapo lėti, ramūs, mieguisti. Mano taip pat. Bet akyse nušvito spindulėlis vilties. Galbūt pavyks nugalėti savo likimą? Išsiskiria eilinė adrenalino porcija ir organizmo reakcija pagreitėja. Jau netoli, jau nedaug beliko. Vis dažniau pavyksta pritraukti jį prie kranto. Bet jis visą laiką išlieka tamsoje, šešėlyje. Lyg blogio įsikūnijimas, ne veltui kai kurių vadinamas „juodu“.

Ir tada, kai paskutinės saugyslės užtikrintai pažadėjo išvirsti lauk, jis iškilo į paviršių. Toks kaip ir visose svajonėse – storas, gleivėtas, nepatenkintas esama padėtimi. Atsiduso. Persivertė. Mostelėjo uodega. Vanduo sprogo: į viršų pliūptelėjo vandens fontanas. Parodydama krūvą smulkių dantukų, prasivėrė tai, kas vadinama burna, sukėlė nuvilnijusią link manęs bangą. Akimirka, tik akimirka teko pažvelgti jam į akis, tas mažas, gelsvas, pilnas nepasitikėjimo ir įniršio akis, blizgančias ir šaltas lyg metalas. Jose nebuvo nieko, kas perspėtų apie galimą puolimą. Tai buvo galas. Nepatikau aš jam. Ir krantas jam nepatiko. Svaigsta galva. Tačiau toje vietoje kur ką tik buvo iškilęs mano likimas, jau teka upė. Ir tuščias valas.

Likimas

Žūklė. Ji baigiasi. Ir tada belieka sėdėti kokiame nors bare, be saiko gerti ir mąstyti apie tas akimirkas, kurios prabėgo, o prisiminimai liko. Jų nebepakeisi. Ir viskas atrodo be tikslo. Ir jautiesi lyg būtum netekęs gero draugo, kurio nors visai ir nepažinojai, tačiau tik jam išėjus pajutai, koks jis tau buvo artimas. Taip, jis yra mano likimas. Aš pažvelgiau jam į akis. Viena, tik vieną akimirksnį, bet aš jau žinau koks jis. Juodas. Ir stiprus. Aš jau žinau koks yra mano likimas, aš mačiau jį. Ir dar... sekantį kartą aš jį ne tik pamatysiu, aš jį pačiuipinėsiu. Aš nugalėsiu savo likimą. Aš sulauksiu kitos nakties, kito kibimo, jei reikės, kitos ar dar kitos vasaros. Bet aš jį nugalėsiu. Tai ne vien likimas, tai kažkas daugiau.